

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Δεκτῶν 15
26!—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμοῦ—261

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Ἀθηναΐδος» προσφέρει εἰς τὸν ἀποστέλλοντα τὰ χρήματα 10 νέων συνδρομητῶν ἐν ἀντίτυπον «Τὰ Εὐρισκόμενα τοῦ Σολωμοῦ» ἢ ἐν τόμον τῆς Ἐρμηνείας τῶν Εὐαγγελίων ὑπὸ Γ. Κωνσταντίνου.

Ἡ αὐστηρὰ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος θεωρεῖται ὑπό τινων ὡς τι ἐπαχθεῖς καὶ λίαν δυσάρεστον, ιδίως δὲ, ὅταν τοῦτο ἐπιβάλλει ἡμῖν ταπείνωσιν καρδίας· δι’ ὃ καὶ ἡ χριστιανικὴ εὐσέβεια ὑποτίθεται ὑπ’ αὐτῶν ὡς βλασphemία καὶ ἀνάξια εὐγενοῦς καρδίας· ἐνῷ πράγματι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶναι σημεῖον ἀγαθῆς καρδίας, σεβομένης τὰ τῶν ἄλλων ὡς καὶ τὰ ἔκαυτῆς δικαιώματα, καὶ ἡς ἡ ἀξιοπρέπεια πηγάζει ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν εὐδοκίας τοῦ Υψίστου. Ο τοιοῦτος χαρακτὴρ ἔχει τι ἡγεμονικὸν ἄνευ ἀλαζονίας, ἀγαπητὸν ἄνευ ματαιότητος, ἐνάρετον καὶ τερπνὸν ἄνευ προσποιήσεως.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος τοῦ ταπεινοῦντος πλειότερον τὴν καρδίαν καὶ καθιστῶντος αὐτὴν πρᾶσιν διεγείρει καὶ τὰ ἡδύτερα ἐν αὐτῇ αἰσθήματα καὶ καθιστᾶ τὸν ἀνθρώπον ὅντως εὔτυχην. Κατὰ τὸ τέλος τῶν ἔξετάσεων ἐν τινὶ Παρθεναγωγείῳ, μέλος τι τῆς ἔξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἐπρότεινε εἰς τὰ τὴν ἀνωτάτην τάξιν ἀπαρτίζοντα κοράσια νὰ γράψωσιν ἐκάστη ἐπὶ τεμαχίου χάρτου τὴν λέξιν ἡτις κατ’ αὐτὰς ἐκφράζει τὸ ἡδύτερον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ αἰσθημα. Τινὲς τούτων ἔγραψαν «Ἀγάπη» ἀλλαὶ «Ἐρως» ἀλλαὶ «Ἐλεημοσύνη» ἀλλαὶ «Εὐσπλαγχνία» κ.τ.λ. μία ὅμως ἔγραψε «Μετάνοια». Ἀν καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ

χάρτου τὸ φέρον τὴν λέξιν ταύτην ἢτο ἀνυπόγραφον ἢ ἐκφραστις ὅμως τοῦ προσώπου αὐτῆς ὅπερ ἀντενάκλα τὸ αἰσθημα τῆς μετανοησάσης καρδίας ἐπρόδιδεν αὐτήν. Δάκρυα δὲ χαρᾶς κατέρρεον ἐκ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς εὐγνωμογούσης νεάνιδος, διότι ὁ Πανάγαθος ηύδοκησε νὰ ἀποκαλύψῃ αὐτῇ τὸ ἡδύτερον τῶν αἰσθημάτων, τὸ πηγάζον ἐκ τῆς μετάνοιας. Αὕτη εἰναι ἡ ἀμεταμέλητος πρὸς σωτηρίαν μετάνοια ἡτις ἀποκτᾶται μὲν διὰ πικρῶν θυσιῶν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ὡς ἡ γεῦσις τῶν ἀηδῶν φαρμάκων καὶ οἱ πόνοι τῶν ἐγχειρίσεων, παρέρχονται ἐναπομένει μόνον ἡ εὐχαρίστησις, ἡτις παρακολουθεῖ τὴν ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς ἀμαρτίας θεραπευθεῖσαν καρδίαν· διὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἴσταμενος «ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου» ἐνώπιον τῶν φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν Στωϊκῶν καὶ τῶν Ἐπικουρείων δεικνύων τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀγνώστου αὐτοῖς Θεοῦ ἀνέκραξεν:

«Τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν· διότι ἔστησεν ἡμέραν, ἐν ᾧ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ φῶ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.» (Πράξ. Ι, 30, 31.)

Η ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΤΑ ΦΩΣΦΟΡΑ

(ὑπὸ τῆς κυρίας Α. Γ. Π.)

Ἡ χιών ἔπιπτε μὲ πυκνὰς νιφάδας, ἡ δὲ νὺξ τῆς παραμονῆς τοῦ Νέου Ετούς ἐπήρχετο παγετώδης καὶ ζοφερά· μικρὰ δέ τις κόρη ρακένδυτος ἐπλανᾶτο εἰς τὰς δόδους ἀνήσυχος καὶ τεθλιμμένη. Οἱ λεπτοφυεῖς καὶ γυμνοὶ αὐτῆς πόδες μελανοὶ καταστάντες ἔνεκα τοῦ ψύχους, ἐβιθίζοντο ἐντὸς τῆς χιόνος, ἀλλὰ τὸ

δυστυχές παιδίον περιεπάτει ἀδιακόπως κρατοῦν
σφιγκτὰ εἰς τὰς χεῖράς του δεσμίδα, φωσφόρων. Ἀλ-
λούμονον! εἶχε διατρέξει τὰς δόδοντας δί· ὅλης τῆς, ή-
μέρας προτείνουσα τὰ φωσφόρα της, ἀλλ’ οὐδεὶς ἀγο-
ραστής εἶχε παρουσιασθή! ἥδη δὲ ἡ ἡμέρα ἐτελείω-
σε καὶ οὐδὲν λεπτὸν εἶχε κερδήσει. Αὕτη ἡ σκέψις τὴν
κατεῖχεν ἐνῷ αἱ νιφάδες τῆς χιόνος ἔπιπτον ἐπὶ τῶν
ξυνθών καὶ ώραιών πλοκάμων, αἴτινες ἔκυματάζον
ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων της.

Περιεπάτει λοιπὸν θεωροῦσσα ἀνησύχως τὰ ἔκατέ-
ρωθεν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν οἰκιῶν
λάμποντα οὐδὴ φωτα· ἐνίστε δὲ οἱ ὄφιθαλμοί της ἐ-
σταμάτων ἐπὶ τῶν ἀχνιζόντων φαγητῶν καὶ τῶν
γλυκυσμάτων, ἀτινὰ ἡσαν παρατεθειμένα ἔξωθεν τῶν
διαφόρων ἐργαστηρίων περὰ τὰ διοῖα διήρχετο· διότι
πανταχοῦ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀπήντα τις ἐκ-
τεθειμένα ώραια πράγματα, πανταχοῦ ἐπεκράτει· κι-
νησις καὶ φαιδρότης ἀσυνήθης.

Αλλὰ βαθμηδὸν τὸ πλήθος τῶν ἀγοραζόντων τὰ δῆρα τοῦ νέου ἔτους ἤρχεται νὰ ἀραιοῦται καὶ ἡ σιγὴ νὰ διαδέχηται τὴν προτέραν τύρβην καὶ τὸν θόρυβον· διότι πάντες ἔσπευδον εἰς τὰς οἰκίας των ἔκκαστος μερικωνῶν περὶ τῶν εὐχαριστήσεων, ἃς ὑπέσχετο αὐτῷ ἡ ἐπίσημος ἐκείνη ἔσπερχ.

Αλλ' ή δρφανή κόρη ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔτολμα νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν της· καὶ διατίν νὰ ἐπι-
στρέψῃ; Ἐγνώριζεν ὅτι δὲν κύριος παρ' ᾧ ὑπηρέτει η-
θελε τὴν δείρει καὶ τὴν στείλη νὰ κοιμηθῇ νῆστιν,
διότι ἔμελλεν νὰ ἐπιστρέψῃ οὐδὲν λεπτὸν φέρουσα, ἐκ-
τὸς τούτου μάπως ὑπὸ τὴν καταρρέουσαν στέγην ὑπὸ
τὴν δόπιαν ἐκοιμᾶτο δὲν ἀνεμος δὲν ἐσύριζεν ἐπίσης διὰ
τῶν σγισμάδων;

Ταῦτα διελογίζομένη εἰσεχώρησεν εἰς τινα γωνίαν σχηματίζομένην μεταξὺ δύο μεγάλοπρεπῶν οἰκιῶν καὶ ἐκεὶ ἐστάθη ἵν' ἀναπαυθῆ.' Αλλοίμονον! αἱ μικραὶ αὐτῆς χεῖρες ἡσαν ἀνάισθητοι ἔνεκα τοῦ ψύχους⁵ ἐὰν ηδύνατο νὰ λάβῃ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν φωσφόρων, ἀτινα ἐκράτει διὰνὰ τὸ ἀνάψη καὶ νὰ τὰς θερμάνη δι' αὐτοῦ! 'Αλλὰ δὲν ἐτέλιμα, ἐπὶ τέλους δύμως μετά τινας στιγμὰς δισταγμοῦ σύρει βραχέως ἐν, τὸ τρίβει ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ πλησιάζει τὰς δύο μικράς της χειρας.⁶ Ω, πόσον τὸ θέαμα τῆς φλογὸς ἐκείνης ἦτο παρήγορον ἐν μέσῳ τοῦ ἀγρίου σκετους! 'Αλλὰ πρᾶγμα παράδοξον! τῇ ἐφάνη ὅτι πλησίον αὐτῆς ἐσπινθηροῦσσει μεγάλη πυρά ἀναδιδομένη ἀπὸ πολυτελοῦς καὶ καλῶς ἐστιλθωμένης ἐστίας⁷ βλέπουσα δὲ

τὰ ἀπαστράπτοντα χάλκιγα αὐτῆς κοσμήματα ἡ σθάνετο ἢδη τὴν εὐεργετικὴν θερμότητα καταπαύουσαν τὸ φέγγος, τῷ ὅποιον δικήρχετο τὸ σῶμά της. 'Αλλ' οἴρως! τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπλησίαζεν, ἵνα θερμάνῃ τοὺς μικροὺς πόδας της, ἡ πυρὰ ἐσβέσθη, ἡ ἐστία ἔγινεν ἄφαντος καὶ αὕτη εὑρίσκετο πάλιν ἐπὶ τῆς χιδοῦς κρατοῦσα τὸ ἐσβεσμένον φωσφόρον. 'Αλλὰ μὴ δυναμένη να κρατηθῇ ἔγεκα τοῦ φύχους λαμβάνει δεύτερον φωσφόρον, πάλιν δὲ η λάμψις αὐτοῦ ἐφώτισε

τὸν σκοτεινὸν τοῖχον ἐπὶ τοῦ δόποιου ἐστηρίζετο ἀλλὰ νῦν ἄλλο θέαμα ἔτι μᾶλλον ἐπαγωγὴν ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτήν. Ὁ τοῖχος ἐκεῖνος ἦτο διαφανῆς καὶ δι’ αὐτοῦ διέκρινε μεγάλην καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένην αἴθουσαν εἰς τὸ μέσον τῆς δούλιας ἥτο παρατεθειμένη τράπεζα πολυτελής—διθόνη λευκοτάτη ἐκάλυπτεν αὐτὴν καὶ τὰ ἐπ’ αὐτῆς ποικίλα καὶ ἄφθονα φργυτὰ ἡχιγίου διατάχουντα δομὴν λίαν εὐάρεστον. Μετὰ πόθου λοιπὸν ἔτεινεν ἵνα λάβῃ τὸ ἑγγύτερον αὐτῆς πινάκιον ἐψημένης νήσσος· ἥδη ἔψαυε τὸ περόνον καὶ τὸ μαχαρίον, δις ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὸ φωστόρον καὶ δὲν ἀπήντησεν οὐδὲν ἄλλο, εἰ μὴ τὸν ψυχρὸν καὶ τραχὺν τοῖχον.

Ἐν τούτοις τὸ ψῦχος καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δριμύτερον· σύρει λοιπὸν καὶ τὸ ἄλλο φωσφόρον, παρευθὺν; δὲ ἀλλο θέαμα ἔξπληκτος καὶ πάλιν τοὺς κεκμηκότας δόθαλμούς της. Λαμπρὸν δένδρον τῶν Χριστουγέννων! πολὺ δραιαίτερον καὶ πολὺ μεγαλείτερον ἔκεινου, τὸ διποίον εἶχε θαυμάσει· πρὸ δὲ λίγου διὰ μεσου τῶν θόλων ἐργαστηρίου τινὸς παρὰ τὸ διποίον εἶχε διαβῆ. Ανακρίθμητοι μικραὶ λυγνίαι ἐφώτιζον τὰς κλάδους αὐτοῦ, οἵτινες ἡσαν βεβαρυμένοι νπὸ τῶν πολλῶν δώρων, ἀπειρα παίγνια, λαμπρῶς δεδεμένα βιβλία, ἀνθη, εἰκόνες καὶ διπωτικὰ ἐκρέμαντο ἐκεῖ ὅμοια μὲ δοσα πρὸ δὲ λίγου εἶχεν ίδει κοσμοῦνται τὰ διάφορα ἐργαστήρια. Ὄποιον γοητευτικὸν θέαμα! Καὶ πάλιν τείνει πρὸς αὐτὰς μετὰ χαρᾶς τὸ πτωχὸν κοράσιον τὰς χεῖρας, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ φωσφόρον ἐσβέσθη. Ἀλλ' ὅμως τὴν φορὰν ταύτην αἱ μικραὶ λυγνίαι τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων δὲν ἔξηφρανθήσονται· παρέμειναν καὶ τῇ ἐφάνῃ ὅτι δῆλαι δροῦ ἀνέβαινον βαθμηδόν, ἀνέβαινον ὑψηλὰ μέχρις οὗ εἶδεν ὅτι δὲν ἡσαν ἄλλο τι εἰ μὴ αἱ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της λάμποντες ἀστέρες. Ἀλλ' ἐνῷ τοὺς παρετήρει, εἰς ἕξ αὐτῶν διέγραψε χρυσῆν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔξηφρανθή.

καὶ εἰςφωνεύει·
Ἐξάπαντος μέλλει τις ν' ἀποθάνη κατὰ τὴν στιγμὴν ταῦτην, ἐψιθύρισε· διότι ἐνθυμήθη ὅτι, ὅτε ἔζη ἡ προμήτωρ της, ή μόνη, ἥτις τὴν ἡγάπα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἥτις θυνήσκουσα ἀφῆκεν αὐτὴν ὁρφανὴν καὶ ἀπροστάτευτον, τῇ ἔλεγεν ὅτι, διάκις ἀστήρ τις διατρέχει τὸν οὐρανὸν εἴναι σημεῖον ὅτι ψυχή τις μέλλει ν' ἀπέλθῃ τῆς γῆς. Ἐξάπαντος μέλλει τις νὰ ἀποθάνῃ, ἐψιθύρισε καὶ πάλιν βλέπουσα τὸ περὶ αὐτὴν ἀγριούν σκότος καὶ σύρουσα καὶ πάλιν καὶ ἄλλο φωτισμόν.

Αλλ' ή φιλόξητις ἀνεδόθη ἵτο πολὺ ζωηροτέρα
καὶ μεγαλειτέρα καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως
διέκρινε τὴν μορφὴν τῆς προμήτορός της, ἡς τοὺς λό-
γους εἶχεν ἀναμνησθῆναι. Ναὶ ή προμήτωρ της ἴστατο
ἐν μέσῳ τῆς λαμψεώς ἐκείνης ἀτενίζουσα μετὰ στορ-
γῆς πρὸς αὐτήν.

^{παρ} Ὡ ἀγαπητά μοι προμήτωρ ἀνεψώνησεν! ὅλα δέσσα
εἶδον μέχρι τοῦδε, ὅλα ἐξηφανίσθησαν. Καὶ ἡ ἑστία
παρὰ τὴν δόποικαν τόσον ἐπόθουν νά. Θερμαγθῶ καὶ ἡ

τράπεζα και τὸ ὀραῖον δένδρον τῶν Χριστουγέννων και σὺ θὰ ἔξαφανισθῆς ως ἐκεῖνα ἄμα σθεσθῇ τὸ φωτόφρον. Λάβε με λοιπὸν ἐκεῖ, δηπου θὰ ὑπάγῃς διὰ νὰ ημαι πάντοτε μετὰ σοῦ.

Καὶ ταῦτα λέγουσα διὰ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τῶν
ἔφθαλμῶν τὴν προμήτορά της ἔτριψεν ἐσπευσμέ-
νως δόλκηληρον τὴν δεσμίδα τῶν φωσφόρων, ἀτινα-
κράτει.

Δάμψις ἀσυνήθης περιεκάλυψε τότε αὐτήν· ἡ προ-
μήτωρ της ἦτο ἔτι ἐγγύτερον καὶ ἀνοίγουσα τὰς ἀγ-
κάλας της περιεπτέχθη αὐτὴν καὶ οὕτω αἱ δύο δρου-
γημέναι ἀνηλθον ἐν σιγῇ ὑπεράνω τοῦ παγωμένου
ἐδάφους, ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν ἐκεῖ, ὅπου οὔτε οἱ πα-
γετοί, οὔτε αἱ ταλαιπωρίαι τῆς πενίας, οὔτε τὸ ἄλ-
γος, ἰσχύουσι ποτε νὰ διαταράξωσι τὴν ἀναλλοίωτον
γαλήνην.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, ὥμερον τοῦ Νέου "Ἐτους, δὲ οἱ λιος ἐφώτισε τὰς χιονοσκεπεῖς ὁδοὺς, μικρὰ κόρη εὐρέθη ἀπνους παρά τινι γωνίᾳ μεταξὺ δύο μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν. Αἱ πχρειαὶ τῆς θῆταν ὡχραι καὶ κατάψυχοι ὡς ἡ χιῶν ἐπὶ τῆς ὅποιας ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἀλλ᾽ ἐπὶ τῶν χειλέων της διεσώζετο εἰσότι τὸ μειδίαμα τῆς παιδικῆς χαρᾶς μεθ' ἣς συνήντησε τὴν πρὸς αὐτὴν ἐλθοῦσαν προμήτορά της. Εἶχεν ἀποθάνει ὑπὲρ τῆς πεινῆς καὶ τοῦ ψύχους! παρὰ αὐτὴν δὲ ἔκεινται τῇδε κάκεισαι ἐρρυμένα τὰ φωσφόρα, ὧν μίαν δέσμη ἐκράγει εἰσάτι ῥύμικαυστον εἰς τὴν γειρά της.

Ἐκράτει εἰσετί πηλικασσούν τοῦ . . . ρέμα . . .
Ἄτυχὲς κοράσιον, εἴπει τις τῶν διαβατῶν, ἡθέλησ-
νὰ θερμανθῆ! Ἀλλ' οὐδεὶς ἐμάντυσεν, δόπσα ωρᾶς
πράγματα εἰχεν ἵδει δί' αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ δόπιοια-
λάμψεως εἰχεν εἰσελθει εἰς τὸ ἀγοργεν δί' αὐτῶν νέο-
και αἰώνιοι ἔτος. (Ἐκ τῶν τοῦ Andersen)

H. Ged. 1015.

ΟΦΙΣ ΕΝΤΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Κύριες τις κατοικῶν ἐν Ἰονίαις, ὑπῆρχε ἡμέραν
τινα εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, ἵνα λάβῃ ἐν βιβλίον·
σύρας δὲ αὐτὸν ἐκ τῆς θυρίδος ἥσθιάνθη εἰς τὸν δάκτυ-
λον ὃς βελόνης ἐλαφρὸν κέντημα· ἐπίστευσε λοιπὸν
ὅτι πραγματικῶς κάποιος εἶχεν ἀφίσει βελόνην εἰς τὸ
περικάλυμμα τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ δά-
κτυλος του ἐπρίσθη, κατόπιν ὅλον τὸ σῶμά του καὶ
μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε! Τὸ κέντημα του δὲν
προηλθεν ἀπὸ βελόνην, ἀλλ' ἀπὸ μικρὸν φαρμακερὸν
ὅρφιν, ὃστις ἔκρυπτετο ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Τοιουτοτρό-
πως ὑπάρχουσι βιβλία τερπγά ὑπὸ τὰς σειλίδας τῶν
διοίων κρύπτονται ὅφεις πολὺ κινδυνωδέστεροι ἐ-
κείνου, διότι τὸ κέντημα των εἶναι θανάσιμον εἰς τὴν
ἀγνότητα, εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν ήθικὴν, εἰς τὴν πί-
στιν· ὅσον τὸ ὄφος των εἶναι ὠραιότερον, ὅσον ἡ φαν-
τασία τοῦ συγγραφέως εἶναι πλούσιωτέρα, τόσον ἡ
πληγὴ εἶναι λεπτή καὶ ἐπικίνδυνος καὶ ἐπομένως τό-
σον ἡ ἀγάννωσις αὐτῶν εἶναι φοβερά.

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ

Πρό τινος χρόνου ἐδημοσιεύθη κατάλογος ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογικὸν Νεκρολόγιον» ἐν ᾧ αἱ ἔξι τέξιοι πληροφορίαι ἐφαίνοντο.

εις τον παρελθονταν έπειτα από την θρησκευτική επανάσταση της Ελλάδας.
'Εκ τῶν 50,000 συγχρημάτων δημοσίευθέντων
κατά τὴν παρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα μόνον 59
σώζονται. 'Έκ δὲ τῶν 1000 ἀπινα ἥδη ἐκδίδονται
650 ἔξαραντίζονται κατ' ἔτος καὶ μόνον 150 ζῶσι
περὶ τὰ ἔπτα ἔτη.

Οποία σύγκρισις μεταξύ τῶν λαϊκῶν συγγραμμάτων καὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Κατὰ τὸ ἔτος 1804 δτ. ἡ ἐν Ἀγγλίᾳ Βιβλικὴ Ἐταιρία ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὑπῆρχον περὶ τὰ 5,000,000 ἀντίτυπα τῶν Γραφῶν εἰς 50 γλωσσας, ἥδη δμως ἡ Ἐταιρία αὕτη μόνη ἔξεδωκεν 80,000,000 ἀντίτυπα εἰς πλέον των 200 γλωσσῶν.

‘Ο ἐν Ἐραμάγγᾳ ἱεραπόστολος μεταφράσας εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀπετάθη πρὸς αὐτοὺς δύως πληρώσωσι τὰ ἔξοδα τῆς τυπώσεως. Αὐτοὶ δὲ συνενοηθέντες προσέφερον τινὲς μὲν τόξα, ἔτεροι βέλη, ἔτεροι ρόπαλα καὶ ἔτεροι χρυσά καὶ ἄλλα τινα εἴδη μέχρις οὗ ποσὸν ἔξι λιρῶν συνήθη. Καὶ δύμως ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ πέντε ἱεραπόστολοι ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων πρὶν δὲ γοιστικαὶ σιδῇς διζωθῆ παρ’ αὐτοῖς.

O MIGRAT

‘Η ὅπισθεν εἰκονογραφία παρίστησι μίαν τῶν χωριών τάτων θεοτήτων τῶν· Ἱρανίων, ἢ τῶν Περσῶν, τὸν θεόν τοῦ Ἡλίου Μίθραν, δύστις κατὰ τοὺς ἀρχαῖους Πέρσους Βοηθῶν, τὸν Ὁρομάξεδην κατέβαλε τὰ πονηρὰ καὶ σκ

τια πνεύματα καὶ τοῦ χρόνου προϊόντος ἔθεωρήθη ὡς ὁ θριαμβεύων θεὸς τοῦ ἥλιου κατὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἀνέμων καὶ ἐλατρεύετο ἐν ἀντροῖς καὶ σπηλαίοις. Ἐν τῇ παρούσῃ εἰκόνῃ, εὐρεθεὶσῃ πλησίον τῆς Ῥώμης ἐπὶ μαρμάρου, ὁ Μίθρας παρίσταται ὑπὸ τὴν μορφὴν νέου ἐν σπηλαίᾳ φέροντος πίλον φρυγικὸν καὶ ἐνδεδυμένου κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀνατολικῶν λαῶν. Κρατεῖ δὲ πάντοτε ὑπὸ τὰ γόνατα αὐτοῦ βοῦν, διὰ ἀνέτρεψε καὶ εἰς ὃν ἐμπηγνύει ἔιφας εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ δὲ τῆς αριστερᾶς ἀνέχει πρὸς τὰ ἄνω τὴν κεφαλήν του. Κύων, ὄφις καὶ σκορπίος λείχουσι τὸ αἷμα τοῦ ταύρου, τοῦ ὅποιον ἡ οὐρά ἀπολήγει εἰς δέσμην σταχύων. Κόραξ ἀναθεν τοῦ θεοῦ ἴσταται ἐπὶ τοῦ βράχου. Ὁ Ἡλιος καὶ ἡ Σελήνη, ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εὑρίσκονται ἐπὶ τῶν δύο ἐμπροσθίων τοῦ βράχου γωνιῶν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ μὲν βοῦς σημαίνει τὴν παραγωγικὴν μὲν, ἀλλ' ἀγρίαν τῆς γῆς φύσιν, ὁ δὲ Μίθρας τὴν δύναμιν τοῦ ἥλιου ὅστις διὰ τῶν εὐεργετικῶν αὐτοῦ ἀκτίνων ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν καρπῶν καὶ

τῶν ἄλλων τῆς γῆς προϊόντων. Ὁ Μίθρας οὗτος παρίσταται ἐνίστε ως Λέων, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὅποιον ἴσταται μέλισσα καὶ ἄλλοτε φέρει πτέρυγας περιβεβλημένας δρεις. Κατὰ τοὺς Πέρσας ὁ Μίθρας ἐγεννήθη ἐκ πέτρας, ὅπερ πιθανῶς σημαίνει τὸ πῦρ τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἐκ δύο χαλίκων. Καὶ ὁ Πλούταρχος τοιαύτην ἀναφέρει τὴν γέννησιν τοῦ Μίθρα καὶ προστίθησι ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ηὔκατο νὰ ἀποκτήσῃ ψίδην χωρὶς γυναικὸς καὶ ἐγένενησεν ἐκ τινος πέτρας ψίδην ὄνυμασθέντα Δίορφον, τουτέστι Φάος.

Ἐκ τῆς Περσίας μετέβη πρῶτον ἡ λατρεία τοῦ Μίθρα εἰς τὴν Εύρωπην ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Πομπηίου πολεμοῦντος τοὺς πειρατάς. Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀντωνίνων εἰσήχθη εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ δὲ Σεπτιμιος Σευῆρος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐτέλουν τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα ως μίαν τῶν αὐτοκρατορικῶν τελετῶν.

Δι πρὸς τιμὴν τοῦ Μίθρα τελούμεναι ἐορταὶ ἐγίνοντο ἐν ἡμέραις ταχτᾶς ἐντὸς σπηλαίων, κατὰ τὰς

διατάξεις τοῦ Ζιοραστρου, ὅστις πρῶτος ἐξελέξατο πρὸς τοῦτο ἄντρον ἀρδευόμενον ὑπὸ ὑδάτων καὶ χλοερώτατον. Αἱ ἐορταὶ διηρροῦντο εἰς Περσικὰς, εἰς ἡλιακὰς, εἰς γρύφους, εἰς λεοντείους καὶ εἰς κορακικάς. Οἱ Ἱερεῖς, οἵτινες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦσαν πολλοὶ καὶ διηρροῦντο εἰς τάξεις, ἀνομάζοντο Κόρακες, ιεροκόρακες καὶ λέοντες, αἱ δὲ Ἱερεῖαι λέαιναι, καὶ ἐφερον τὰ σύμβολα τῶν ζῴων, ἀφ' ὧν ἀνομάζοντο. Μόνοι οἱ τῆς τάξεως τῶν λεόντων ἦδυντο νὰ φέρωσι τὰς εἰκόνας πάντων τῶν ζῴων.

Οἱ θέλοντες νὰ μυηθῶσιν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα ὥφειλον νὰ ὑποστῶσι πολλὰς παραδόσους καὶ φρικτὰς δοκιμασίας, περὶ τὰς ὅγδοην! Καὶ πρῶτον μὲν ἐλουόντο, ἐπειτα ἐρρίπτοντο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐπέμπτοντο εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ὑπεβάλλοντο εἰς αὐτηράν νηστείαν πεντήκοντα ἡμέρων. Μετὰ ταῦτα ἐμαστιγοῦντο ἐπὶ δύο ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ ἐπὶ εἰκοσιν ἡμέρας ἐθάπτοντο εἰς χιόνα. Ἀφοῦ ὑφίστατο τὰς δοκιμὰς ταῦτας ὁ μυῳμένος ἐγίνετο δεκτὸς εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Μίθρα, ἐκτὸς δὲ τῶν ἄλλων τελετῶν τῆς μυήσεως ἐτίθετο ὄφις εἰς τοὺς κόλπους τοῦ νεοφύτου. Μετὰ τοῦτο ὑφίστατο τὰς δοκιμὰς τοῦ ξειφους, δι' οὓς ὁ μυῳμένος ἡπειλεῖτο κατὰ παικίους τρόπους καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς αὐτοῦ ἐκεντάτο εἰς διάφορα τοῦ σώματος μέρη.

Ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ Μίθρα μεγίστη τῶν ἑορτῶν ἐτελεῖτο τῇ 25 Ιούνιον ἡμέρᾳ τῶν γενεθλίων του. Κατὰ ταῦτην ἐθυσάζοντο ἵπποι καὶ ταῦροι ἢ βόες, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπινα θύματα δὲν ἦσαν σπάνια ἡς φαίνεται. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τοῦ Μίθρα ἐπετρέπετο εἰς τοὺς βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Νὰ παραδῶνται εἰς τὴν μέθην. Ἐν Ῥώμῃ μέχρι τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ ἀνθρώπινα θύματα δὲν προσεφέροντο, Ὁ Κόμμαδος δύως ἐμίσαν τὰς ἑορτὰς τοῦ Μίθρα διὰ τῶν ἀνθρώπινων θυμάτων. Τῷ 378 μ. Χ. πρῶτος ὁ πολιάρχος τῆς Ῥώμης (*praefectus urbis*) Γράκχος κατέστρεψε τὰ ιερά τοῦ Μίθρα· ἀλλαχοῦ δύως αἱ τελεταὶ αὐτοῦ διηρκεσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διότι κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς πέμπτης μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος ἀναφέρει τὰ σκοτεινὰ ἄντρα τοῦ Μίθρα ὁ χριστιανὸς ποιητὴς Παυλῖνος.

Κατὰ τὴν ἑδόμην ἐκατονταετηρίδα οἱ Ἀράβες κατέστρεψαν τὴν λατρείαν τοῦ Ωρομάσδου καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πατρίδι τοῦ Μίθρα. Ἐγεκα τοῦ σφοδροῦ καὶ διηνηκούς καταδιωγμού οἱ πλείστοι τῶν Περσῶν ὑπέκυψαν εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν. Ἐκ δὲ τῶν πιστῶν μεινάντων εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα καὶ Ωρομάσδου ὅλιγοι μὲν διεσώθησαν ἐπὶ πλοιών εἰς τὰς Ἰνδίας· ἀλλοι δὲ, οἵτινες εἶχον καταφύγει πρὸς τὰ μεσημβρινὰ καὶ μεσημβρινοανατολικὰ μέρη τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατεδιώχθησαν πάλιν ὑπὸ τοῦ Μαχμούτ τοῦ *Ghanavīd*, τοῦ Ταμερλάνου καὶ τοῦ Μεγάλου Σάχ-Ἀθθᾶ. Τούτου ἔνεκα ὅλιγοις τοις σώζονται ἐν Περσίᾳ περὶ τὰς 8,000 Περσῶν, πυρολατρῶν, ὄνομαζομένων *Alesch-porest*, τουτέστι ἀπίστων. Καὶ ἐπὶ τῶν ὑπαρχούσων ἐν Βακού (πόλει τῆς Ἀσιατικῆς Ῥωμα

‘Ο βασιλεὺς τῶν Ζουλοῦ ΣΑΤΙΒΑΤΙΟ.

σίας ἐπὶ τῆς Καστίας (Θαλάσσης) πηγῶν ἐκ νάρθης,
τὰς ὄποιας τὰ μέγιστα σέβονται, εὐρίσκονται τινες
πυρολάτραι. Ἐν Ἰνδίαις ὅμως εἶνε πολυάριθμοι καὶ
ἀποτελοῦσιν ἐν Βοιβάῃ καὶ Σουράτῃ ἰδιαιτερον σω-
ματεῖον. Εἶνε δὲ πλούσιωτατοι καὶ ἔνεκα τῆς χρη-
στότητος, τοῦ πρὸς τὴν εἰρήνην ἔρωτος καὶ τῆς δε-
ξιότητός των φέρουσι τὰ πρώτα μεταξὺ τῶν κατοί-
κων. Ἐκεῖ ὑπάρχουσι προσέτι πολυάριθμα γένη μά-
γων, οἵτινες συγχρόνως ἀποτελοῦσι τὸ ἀνώτατον δι-
καστήριον καὶ ζῶσιν ἀπὸ τοῦ δεκάτου τῶν εἰσοδημά-
των. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων διατέλεσται τὸ
ἔθιμον τῶν Περσῶν, ν' ἀφήνωσιν εἰς τὰ ὅρνεα καὶ τῶν
ἐπὶ ὑψηλῶν μερῶν τοὺς ἀποθηκόσκοντας τοσοῦτον χρό-
νον, ἵνα οὖ μείνωσι μόνον οἱ σκελετοὶ καὶ τότε ἐνα-
ποθέτουσι τὰ λείψανα ἐντὸς κοινοῦ οἰκοδομήματος
ἐπιταφίου.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ.

Η ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΝΑΤΑΔ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΖΟΥΓΛΟΥ

‘Η ἀποικία τῆς Νατάλ εἶναι τμῆμα χώρας ἀκανονίστου σχήματος, ἔχον ἕκτασιν 12,750 τετραγωνικῶν μιλίων καὶ κείμενον ἐπὶ τῆς μεσημβρινοανατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ δόνομα αὐτῆς ἔσχε εἰς τοῦ γεγονότος δτὶ ἀνεκαλύψθη κατὰ τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἔτους 1497, (*Natal*=Χριστούγεννα), ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, οἵτινες οὐδέλως ἀπεπειράθησαν ν’ ἀποικίσωσι τὴν χώραν. Η πρώτη τῶν Εὐρωπαίων ἐγκαθίδρυσις ἐγένετο ἐν ἔτει 1760 ὑπὸ τινων Ὀλλανδῶν ἐμπόρων, οἵτινες διέμειναν μόνον βραχὺν χρόνον, καὶ οὐδὲν πλέον μνημονεύεται περὶ τοῦ τόπου μέχρι τοῦ ἔτους 1823, ὅπόταν ἄγγλος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ὄνοματι *Farewell*, μετά τινων ὀπαδῶν, καθίδρυσεν ἐμπόρικὸν σταθμὸν ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ μετέπειτα κληθέντος *D' Urban*. Οὐδένα εὔρον ν’ ἀντιστῇ αὐτοῖς, διότι οἱ θιαγενεῖς τῆς παραλίας εἶχον σχεδὸν ἐξ ὄλοκλήρου ἀφανισθῆ ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ *Σχάκα*, βασιλέως τῶν Ζουλοῦ, διέμειναν διεθεὶς ἐκεῖ ἐνίστε υποφέροντες ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀγρίων. Ἐν ἔτει 1837 Ὁλλανδοὶ τινες *Boers* διὰ γῆς ἐκ τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου ἥρξαντο μεταναστεύοντες, ἔξακολουθήσαντες μέχρι τοῦ 1838, δτὶ δὲ τοῦ ἀρχηγὸς αὐτῶν, Πέτρος Ρετίσφ, μετὰ ἀριθμοῦ τινος ἐκλεκτῶν, ἡπατίθην ὑπὸ τοῦ Διγγάνου, βασιλέως τῶν Ζουλοῦ, ἐντὸς τοῦ στρατοπέδου του δι’ ὑποσχέσεως δτὶ θήελε παραχωρήσει γῆν εἰς αὐτοὺς, οὗτω δὲ πάντες προδοτικῶς ἐφονεύθησαν. Θηριώδης πόλεμος ἐπέκολονθῆσεν, δστὶς ἐτελείωσεν διὰ θριάμβου τῶν Ὀλλανδῶν, οἵτινες τότε κατέλασθον τὴν χώραν καὶ ἐκάλεσαν αὐτὴν «Δημοκρατίαν τῆς Νατάλ». Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις δύμας δὲν ἐπεδοκίμασε τοῦτο, καὶ ἐν ἔτει 1841, ὁ σίρ Γ. Νάπιερ, τότε διαικητὴς τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἀπέστειλεν ὀλίγους στρατιώτας ἵνα καταλάβωσι τὴν Νατάλ ὡς βρετανικὴν χώραν. Ἡ πρώτη δύναμις ἡ ἀποσταλεῖσα, μὴ ὑπερβαίνουσα τοὺς 300 ἄνδρας, ἦτον ἀνεπαρκῆς ὥστε ἀμέσως μέρος αὐτῆς συγελήθη καὶ ἐφυλα-

ίσθι, ἐν *Pieter-Maritzburg*, ἐνῷ τὸ ἀπολειπόμενον
αέρος ἐπολιορκήθη ἐντὸς τοῦ ιδίου αὐτοῦ στρατοπέδου
καὶ σχεδὸν ἀπέθανε τῆς πείνης. Ἐπικουρίας ζητηθεί-
στης μείζων δύναμις ἀμέσως ἀπεστάλη καὶ μετά τι-
νας ἀψιμαχίας οἱ Βόερς ὑπετάγησαν, καὶ ἡ ἐπαρχία
ἐπιστήμως ἐκρύχθη βρεττανικὴ χώρα. Ἐν ἔτει 1847,
ἐκρύχθη ἐξάρτημα τῆς ἀποικίας τοῦ ἀκρωτηρίου, καὶ
ἐν ἔτει 1856 ἐλαβε βασιλικὸν χάρτην καθιστῶντα
αὐτὴν ἀνεξάρτητον ἀποικίαν.

‘Η ἀποικία διαιρεῖται εἰς ἑννέα κομητείας, καὶ πε-
ιλέχει δεκατρεῖς πόλεις, αἱ κυριώτεραι τῶν ὅποιων εἰσὶ^ν
ἡ Pieter-Maritzburg, ἡ πρωτεύουσα, καὶ ἡ D’ Urban,
ἡ λιμὴν, συνδεόμεναι διὰ σιδηροδρόμου. Οἱ πληθυσμὸι
κατῆς ὑπολογίζεται εἰς 340,000 κατοίκους ἐξ ἣν 20,
000 μόνον εἰσὶ λευκοί.

‘Η χώρα τῶν Ζουλοῦ, κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Νατάλ, κατοικεῖται ὑπὸ φυλῶν ὑποκειμένων τῷ βασιλεῖ Σετιβάγιο καὶ ἔχει ἕκτασιν 15,000 τετρ. μιλίων. Οἱ Ζουλοῦ οἵτινες ἀφιθυμοῦνται εἰς 300,000 εἰδοῖ διάφοροις τῶν Κάρφρων ἔχοντες ὅμως πολλὰ χαρακτηριστικὰ δμοια πρὸς αὐτούς. Εἰσὶν ἀνδρεῖοι, καὶ τοι προδοτικοὶ, καὶ παριστῶσι περίεργον μήξιν πονηρίας καὶ δεισιδαιμονίας. Ἐχοντες λίαν ἀορίστους περὶ θρησκείας ἴδεας, ζητοῦσι μᾶλλον νὰ ἔξευμενίσωσι πονηρόν τη πνεύμα η νὰ λατρεύσωσιν ἐν ἀγριθόν, πιστεύοντες δὲ λίαν εἰς τὴν γοητείαν. Η πολυγαμία εἶναι γενική, καὶ τοι δὲ αἱ γυναῖκες ἐνεργοῦσι τὸ πλείστον τῆς ἐργασίας μέρος ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ ἀγρῷ, ἡ θέσις αὐτῶν δὲν εἶναι τόσον ταπεινωτικὴ ὡς μεταξὺ τῶν Ὀττεντότων καὶ τινῶν ἄλλων ἀγρίων ἀφρικανῶν. Αἱ κόραι ἀγοράζονται ὥπως γίνωσι σύζυγοι, ἀλλ’ οἱ σύζυγοι οὐδέποτε πωλοῦνται. Δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν κανονικὸν σύστημα διαζυγίου, ἀλλ’ ὁ ἀνήρ δύναται νὰ παραιτήσῃ τὴν σύζυγόν του μετὰ η ἀνευλόγου τινος, πολλάκις ἀναλαμβάνων τὰ κτήνη τὰ ὅποια ἀντὶ αὐτῆς ἔδωκεν. Η σύζυγος πολλάκις ἐγκαταλείπει τὸν σύζυγον διὰ κάκην βίωσιν η διὰ ζηλοτυπίαν, ἐν πάσαις δὲ ταῖς περιπτώσεσι χωρισμοῦ τὰ τέκνα ἀνήκουσι τῷ πατρί. Ο ἀνήρ συνήθως ἐκλέγει μίαν τῶν συζύγων ὡς τὴν «μεγάλην αὐτοῦ γυναῖκα»,

ό δὲ πρεσβύτερος υἱὸς τῆς γυναικὸς ταῦτης γίνεται ὁ αὐληρονόμος τῆς περιουσίας. Ἐνίστεται δευτέρᾳ εὐνοούμενη ἐκλέγεται ἵνα ἡ «δεξιά; χειρὸς σύζυγος», τότε δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτῆς υἱὸς μετέχει τῆς περιουσίας. Οὐδὲν τῶν ἄλλων πολλῶν τέκνων ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας. Οἱ ἀνὴρ δύναται να δέρῃ τὴν σύζυγόν του, ἀλλ' ἐὰν ἀκρωτηρίασῃ ἢ φονεύσῃ αὐτὴν τιμωρεῖται διὰ προστίμου, ὁ αὐτὸς δὲ νόμος ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ τέκνα, διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν τῶν ὀποίων εὑθύνεται ὁ πατήρ ἐφόσον κατοικοῦσι μετὰ τῆς οικογενείας του. Οἱ φόνος καὶ ἡ κλοπὴ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀδικήματα τιμωροῦνται διὰ προστίμου, ἀλλ' οἱ ἀργυροὶ καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν δύνανται νομίμως νὰ λάβωσιν δ., τι δήποτε ἀνήκει εἰς μέλη τῆς ιδίας αὐτῶν φυλῆς, ἐάν θὲ ταῦτα ἀντιστῶσιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ταῦτην κιγδύνευσον: νὰ ἀπολέτωσι πᾶσαν τὴν περιου-

σίαν αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ δῆμοςίου. Ἡ γῆ εἶναι πᾶσι ἀνοικτή, δὲν ὑπάρχει ἐπομένως νόμος περὶ καταπατήσεως δύσιν.

Πολλαὶ Θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ παγηγύρεις τη-
ροῦνται αἵτινες παρὰ τῶν Εὐρωπαίων θεωροῦνται
προσβλητικαὶ καὶ ἀνήθικοι. Ἡ πρόσκλησις ἵστροῦ
ἐν περιπτώσει ἀσθενείας εἶναι ἀναγκαστικὴ, ἀλλ' οὐ-
ταν πᾶσα ἐλπὶς ἀναρρώσεως ἀπολεσθῆ, ὁ πάσχων
κομίζεται ἔκτος τῆς οἰκίας καὶ ρίπτεται ἐντὸς τά-
φου ἵνα ἀποθάνῃ ἔκει. Μετὰ τινα θάνατον ὄλοκλη-
ρος ἡ οἰκογένεια θεωρεῖται ἀκάθαρτος, καὶ δὲν ἐπι-
τρέπεται αὐτῇ ν' ἀναμιχθῆ ἐν συναναστροφῇ ἀλλων
προσώπων ἐπί τινα χρόνον. Ὑπῆρχεν ἀλλοτε συνήθεια
νὰ ἔκριπτεται τὸ πτώμα ὅπως καταβρωθῇ ὑπὸ τῶν
θηρίων, τοῦ προνομίου τῆς ταφῆς μόνον τοῖς ἀρχηγοῖς
ἐπιτρεπομένου, ἀλλὰ γῦν πάντες ἐνταφιάζονται. Ὁταν
ἀρχηγός τις ἀποθάνῃ, οἱ ἀλλοι ἀρχηγοὶ κήρουσι τὰς
κεφαλὰς καὶ ἀπέχουσι τῆς χρήσεως τοῦ γάλακτος
ἐπί τινα χρόνον, τὰ ὅπλα καὶ κοσμήματα αὐτοῦ ἐν-
ταφιάζονται μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ,
ὅστις φυλάττεται ἐπὶ ὄλοκληρον ἔτος, κτήνη σταθ-
μεύουσιν ιερὰ θεωρούμενα καὶ μὴ φονευόμενα. Αὐτὸς ὁ
τάφος καθίσταται ιερὸς τόπος ἐν ᾧ ὁ ἐγκληματίας
δύναται νὰ λαβῇ ἄσυλον.

Περὶ τῆς φυλετικῆς ἱστορίας τῶν Ζουλοῦ μάρον πρὸ 50 ἑτῶν γινώσκομεν ὅτε ὁ δέσποτικός βασιλεὺς Σχάκα ἐκυβέρνα. Οὕτε οὗτος, οὕτε ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Διγγάκης, ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν ἀφῆκεν υἱὸν, φοβερὰ δὲ ἱστορία λέγεται περὶ αὐτῶν ὅτι ἐφόνευσον τὰ τέκνα αὐτῶν ἄμα γεννώμενα φόβῳ μήπως αὐξηθέντα ἀποδιώξωσιν αὐτοὺς τοῦ Θρόνου.³ Ήσαν στρατιωτικοὶ τύρανοι, γυμνάσαντες ὀλόκληρον τὸν ἄρρενα ἐνήλικον πληθυσμὸν εἰς τὸν πάλεμον, ἀδιακόπως δὲ κατέστρεφον καὶ ήρείμουν τὰς γειτνιαζούσας φυλάς. Ἡ ἔξουσία αὐτῶν ὅμως ἐπὶ τέλους κατερρίφθη ὑπὸ τῆς βαθμιαίας προχωρήσεως τῶν Ὀλλανδῶν, τελευταίον δὲ ἔζησαν φιλικῶς μετὰ τῶν ἀποίκων τῆς Νατᾶλ, πλεῖστοι τούτων διαπεραιωθέντες τὸν Τουγέλαν ποταμὸν καὶ εἰρηνικῶς ἐγκαθιδρύθεντες ἐν αὐτῷ πρόοδόν τινα καὶ πρὸς τὸν πολιτισμὸν ποιήσαντες.

Ο βασιλεὺς Σετιβάριο.

“Οταν ὁ πόλεμος τῶν Ὀλλανδῶν ἔληξε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως Διγγάσαν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Πάνδα, ὁ σύμμαχος τῶν Βόρεων, διεδέχθη τὸν θρόνον, καὶ πάντοτε διετήρησε φιλικάς σχέσεις μετὰ τῶν Εὐρωπαίων. Πολλὴ δόμωσ ὑπῆρχεν ἐσωτερικῇ ἔρις ἐν τῇ γῇ τῶν Ζουλοῦ. Ὁ Σετιβάγιος ὁ πρεσβύτερος τοῦ Βασιλέως υἱὸς καὶ ὁ ἀνδρείστερος καὶ ικανώτερος, ἐπαφθαλμίᾳ τὴν διαδοχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτο ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς ζηλοτυπίας τοῦ Πάνδα, ἐξ οὗ ἔριδες καὶ ἀπειλαῖ. Τινὲς τῶν νεωτέρων αὐτοῦ ἀδελφῶν φοβοῦμενοὶ μήπως καταστρέψη τοὺς ἀντιζήλους του, συνήθοισαν τοὺς ὄπαδούς των καὶ ἐπορεύθησαν εἰς Νατάλ, ὅπως ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, ἀλλ’ ὁ Σετιβάγιος ἀμέσως τοὺς

κατεδίωξε, καὶ ἐν αἰματηρῷ μάχῃ πέντε ἐκ τῶν ἀ-
δελφῶν αὐτοῦ ἔφονεύθησαν, οὓτω δὲ ἐκαθαρίσθη πως
ἡ ὄδος αὐτοῦ εἰς τὸν Θρόνον.

Αλλ' δι Πάνδας είχεν ἔτι δύο υἱοὺς ζώντας, τούτους δὲ θύηκεν ύπό τὴν προστασίαν τῶν ἀρχῶν τῆς Νατάλης. Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι κατέληξεν διὰ συμβουλίου ὅπερ ἔλαβον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ζουλοῦ ἐνθα ἀπεφασίσθη ὅτι καίτοι δι Πάνδα δι Παχύζ, ἵτο πολὺ καλὴ «κεφαλή» διὰ τὸ κράτος τῶν Ζουλοῦ, ἔχρειάζετο ὅμως «χειρας» καὶ «πόδας» καὶ ὅτι ἐνῷ δι Πάνδα διέμενε βασιλεὺς, δι Σετιβάγιος ἔδει νὰ ἥγαι πρωθυπουργός. Τοῦτο ἐγένετο τὸ 1856, τῇ πλήρῃ συγκαταθέσει τοῦ διοικητοῦ τῆς Νατάλης, ὅτε δι Σετιβάγιος ἐκηρύχθη διάδοχος τοῦ πατέρος του. Αλλ' οὐδέποτε ήδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἐκ τῆς παρουσίας τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν Νατάλη. Κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάνδα τὸ 1872, δι Σετιβάγιος ἐπεμψε μήνυμα εἰς τὸν σίρ Θεόφιλον Shepstone διοικητὴν τοῦ ἀκρωτηρίου ζητῶν ἀναγνώρισιν, ἀποτέλεσμα τοῦ διποίου ἵτο ὅτι ἐγκαθιδρύθη βασιλεὺς τῶν Ζουλοῦ ύπό τοῦ Shepstone τὸν ἐπελθόντα Αύγουστον, ὅτε ἐποίησε πολλὰς ἐπισήμους ὑποσχέσεις διὰ ἐδημοσίευσε καὶ εἰς τὸν λαόν του, καὶ τὰς ὅποιας ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἐδέξατο ως ἐγγυήσεις κρείττονος καὶ φιλανθρωποτέρας κυβερνήσεως τῆς χώρας τῶν Ζουλοῦ, καὶ μείζονος τῆς εἰρήνης ἀσφαλείας.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΣ

Κατά τὰς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως δημοσίευθείσας ἀπογραφικὰς πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν ἔτει 1874, ὑπάρχουσι καθ' ὅλον τὸ Κράτος 1,127 δημόσια δημοτικὰ σχολεῖα, ἐξ ὧν 989 ἀρρένων καὶ 138 θηλέων, ἐν οἷς διδάσκουσι μὲν 1,040 δημοδιδάσκαλοι καὶ 165 δημοδιδασκάλισσαι, φοιτῶσι δὲ 63,156 μαθηταὶ καὶ 11,405 μαθήτριαι. Πλὴν δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἔτερα 67 ιδιωτικὰ σχολεῖα δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως (41 ἀρρένων καὶ 26 θηλέων) ἐν οἷς φοιτῶσι 4,913 μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι (3,558 μαθηταὶ, 1,355 μαθήτριαι) ὡς καὶ τινα ἄνευ ἀδείας ὑφιστάμενα ιδιωτικὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἐν χωρίοις γραμματοδιδασκαλεῖα, ὧν οἱ μαθηταὶ ὑπολογίζονται εἰς 6,800 περίπου. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι σχετικάζουσι πρὸς τὰς διὰ τῆς ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Κράτους κατὰ τὸ ἔτος 1870 παρεχομένας πληροφορίας, καθ' ᾧ δὲ μὲν ἀριθμὸς τῶν τέκνων τῶν ἔχοντων ἡλικίαν 5—10 ἐτῶν ἐξηκρίβωθη ἐπὶ μὲν τῶν ἀρρένων εἰς 97,429, ἐπὶ δὲ τῶν θηλέων εἰς 91,173, δὲ δὲ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τούτων φοιτώντων εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ὑπελογίζεται 52,943 ἀρρένων καὶ 11,035 θηλέων, εἰ καὶ ἐμφαίνουσιν αὐξησιν μὲν σπουδαίαν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα φοιτώντων ἀρρένων τέκνων, μικράν τινα δὲ μείωσιν ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θηλέων, ἀπέχουσιν δημοσίων τοῦ πληθυσμοῦ τῶν θηλέων, ἀπέχουσιν δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, καθόσον κατὰ ταύτας μὲν 65 περίπου τοῖς 100 ἐκ τῶν ἀρρένων φοιτῶσιν εἰς τὰ δημο-

τικὰ σχολεῖα, καὶ τὸν δὲ 54 τοὺς 100, ἐπὶ δὲ τῶν θηλέων καὶ καὶ ἀφοτέρας τὰς πληροφορίας μόνου 12 περίπου τοὺς 100. Ἐπὶ δὲ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἔχει ἀναλογίαν ὡς 5 πρὸς τοὺς 100, ἐνῷ ἀλλαχοῦ ἡ ἀναλογία αὕτη ὑπολογίζεται ἀπὸ 18—10 τοὺς 100, ὡς π. χ. ἐν Σαξωνίᾳ 18.40 ἐπὶ τοὺς 100, ἐν Πρωσίᾳ 15.50, ἐν Βαυαρίᾳ 13, ἐν Ολλανδίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ 12, ἐν Γαλλίᾳ 11.41, ἐν Βελγίῳ 10.90, ἐν Δανίᾳ 9.40 ἥ.

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ
ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΣΧΟΠΟΥΔΟΥ
Ταγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ.

Ποιὸς ἐρωτᾷ τί γίνεται ἡ ἀμμος τῆς θαλάσσης,
ὅπου τὸ κῦμα ἀκούραστο μὲ τὸν ἄφρο του σέρνεται
‘ε τὴν ἀσύναστο’ ποιὸς ἐρωτᾷ τί γίνονται τὰ φύλλα
τοῦ δάσους, ὃπου ἀνεμος χειμώνος παραδέρνει;

Ο ναύτης ὅμως τοῦ περνᾷ τὸ πέλαγος τοῦ βίου
ἀδημονεῖ καὶ θλίβεται καὶ χύνει λύπης δάκρυ,
ὅταν συστημένο τὸν φανό παρατηρεῖ ἐμπρός του,
ὅπου τὴν νύκτα φωτίζει τοῦ βράχου του τὴν ἀκρη.

Ο ὁδοιπόρος, ποῦ περνᾷ ξηρᾶς ἐρήμου τόπον,
ἄγανακτεῖ καὶ στέκεται ἐμπρὸς εἰς τὸ πλατάνι,
ποῦ δίχτει ἀνεμοστρόβιλος ‘ε τὴν γῆν ξερριζωμένο
καὶ ἡ ἐρημιά τὸν ίσχιο του καὶ τὴν δροσιά του χάνει.

Στὴν ἐθνικήν μας ἐρημιά καὶ ‘ε τὸ βαθὺ μας σκότος
ἐδρόσιζε, ἐφωτίζει καὶ τώρα πέφτεις, σεύνεις’
τὰ παιδικά σου σ্নειρα, τὴν λάμψιν σου, τὸ πῦρ σου
εἰς τοῦ Νεκροταφείου μας τὴν γῆν καὶ σὺ ἀφίνεις.

Πολλοὺς ἡ Συμύρη ἔστειλε ἐδῶ νὰ μεγαλώσουν
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς ὅδη τὴν ὥρα τὴν μεγάλην
τοῦ Γένους νὰ κρατήσουν τὴν ἔνδοξην σημαξία
καὶ νὰ ριθοῦν ἀτρόμητοι εἰς τὸν ἀγῶνα πάλι.

“Ἄχ ! πόσοι χρόνοι πέρασαν καὶ ἡ δουλωμένη χώρα
εἶδε σταυρούς νὰ λάμπουν καὶ ξίφη νὰ κροτοῦνε·
εἶδε τὴν νιάτη ‘ε τὰ χρυσᾶ, ‘ε τὰ σκοτεινά τὴν δόξα,
χωρὶς νὰ μάς δοξάζουν καὶ Τούρκους νὰ κτυποῦνε.

Εἶδε ν’ ἀνοίγη μνήματα ὁ χρόνος καθημέρα
καὶ κάθ’ ἐλπίδα εθνική μάζα των νὰ σκεπάζῃ·
εἶδ’ ἔνα μαῦρο σύννεφο ‘ε τὸν οὐρανὸν ν’ ἀπλώνῃ
καὶ τὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρη βάθειά νὰ σκοτεινάζῃ.

‘Αν μέσ’ ἀπὸ τὰ σύννεφα ὁ κεραυνὸς θὰ πέσῃ
μεθαύριο· ἀν ἀστραπὴ τὸ σκότος θὰ φωτίσῃ,
ψυχαῖς, ὅπ’ ἀνέβαίνετε νὰ σμίξετε μάζα των,
τὴν φλόγα ποῦ σᾶς θέρμανε τὸ χῶμα δὲν θὰ σεύσῃ.
Αθήναι, 12 Φεβ. 1879.—Μ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

‘Η ἴστορία τῆς χριστιανούνης ἐν τῇ νήσῳ Σαμάρᾳ δὲν εἶναι ήττον αξία θαυμασμοῦ τῆς τῶν Συνδίγων νήσων. Πρὸτριάκοντα εἴς ἑτῶν οἱ Σαμάραι ησαν 34,000 βάρβαροι· νῦν ἀριθμοῦνται εἰς 80,000, πάντες σχεδὸν ὅντες χριστιανοί. Τὸ θεολογικὸν σχολεῖον ἔχει ἔξηκοντα μαθητὰς καὶ εἰκοσιν ιεραποστόλους ἀποσταλέντας ὑπὸ τῶν θαυμανῶν πρὸς κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν ταῖς πλησίον νήσοις.

* * * Η καυτὶς τῶν νεκρῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀπαντᾶ σπουδιάν ἀντίστασιν καθόστον πολλοὶ τῶν τῆς ἀστυνομίας φρονούσιν ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο ματαιοῖ τὰς ἐρεύνας τῆς δικαιοσύνης ἐπεριπτώσει φαρμακείας.

* * * Τὰ σύνολον τῶν ἐσόδων καὶ ἔξδων τοῦ δημοσίου ἐν Πρωσίᾳ κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἀνέρχεται εἰς 620,000,000 ρουβλίων.

* * * Παρετηρήθη ὅτι Γαλλία ὅτι ἡ διφθερίτης προσβάλλεται καὶ τὰς δρυνθας εἴς αὐτῶν δὲ ὁνυνται νὰ πάθωσι καὶ οἱ ἀνθρώποι.

* * * Κατετέθη ἀρτίως ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος τῆς ἐν Σιδνεὺς σχεδιαζομένης διεθνοῦς ἐκδόσεως.

* * * Κατὰ τὸν πρώτους 9 μῆνας τοῦ ἔτους 1878 οἱ παθόντες ἐκ δυστυχημάτων τῶν ἀγγλικῶν σιδηροδρόμων ὑπολογίζονται εἰς 797 φονεύθεντας 4,452 πληγωθέντας.

* * * Ή κυβέρνησις τῆς Ἀγγλίας προϋπελέγησε τὴν δαπάνην τοῦ κατὰ τῶν Ζουλοῦ πολέμου εἰς 1,500,000 λίρας στερλίνας. Τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀνελέυσται ἐφέτος εἰς 4 περίπου ἑκατομ. λίρ. στερ.

* * * Ή προϋπολογισθεῖσα δαπάνη διὰ τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν διὰ τὸ ἔτος 1879—80 ἀνέρχεται εἰς 15,075,200 λίρ. στερ.

* * * Ή ἐπιτροπὴ ἡ ἐπιφορτισθεῖσα τὴν ἔξτασιν τῶν αἰτίων τῆς ἐκρήξεως τοῦ μεγάλου τηλεβόλου τοῦ ἀγγλικοῦ πυργωτοῦ πολεμικοῦ θησαυροῦ ἀπεράνθη ὅτι αὔτη προτοληθεῖν ἐκ διπλῆς γομώσεως, ἵτοι ἐνῷ εἶχε τὴν κανονικὴν γόμωσιν τὸ τηλεβόλον, δὲν μετεδόθη ὁ ἡλεκτρικὸς σπινθήρ καὶ δὲν ἐξεκενώθη· οἱ χιριζόμενοι τὸ τηλεβόλον νομίσαντες ὅτι ἐκενώθη ἔθηκαν καὶ δευτέραν γόμωσιν.

* * * Οι μισθοὶ τῶν γραμματοκομιστῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατὰ νόμον ἀρτίως ψηφισθέντα ἔχουσιν ὡς ἔξης. Οἱ τῆς πρώτης τάξεως 1000 δολ. κατ’ ἔτος ἔτοι 500 δρ. τὸν μῆνα, οἱ τῆς δευτέρας 800 δολ. ἔτοι 400 δρ. τὸν μῆνα καὶ οἱ τῆς τρίτης εἰς 400 δολ. ἔτοι 200 δρ. τὸν μῆνα.

Λύσις τοῦ ἐτῷ 4 ἀριθ. Λογογρίφου.

Ω αὐρά ! στὰ ύψη τὰ οὐράνια ποία τρυγώνα κελαδεῖ; ὁ αῦρα ! στάσου πέ μου στὸ αὐτὶ, εἶναι ναι, η φίλη μου, η λίστα μου;

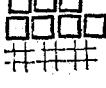
“Ελυσαν δ’ αὐτὸν οἱ κκ. Ε. Ραφτόπουλος, Γ. Ε. Μαυρογορδάτος (Σύρος), Ι. Κ. Πρινόπουλος, Εύθ. Σοφιανός, “Αρ. Ν. Λαζαράδης, Ι. Γρηγοριάδης, Π. Στερνίδης, καὶ Γ. Ν. Σταφυλάτος.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

α μ 1 η 45

δρός Κρήτης

δ ι σ

λος

δρός Θεσσαλίας